GENÇLİK KULÜBÜ

Yazan: **Durmuş Özer** - 23 Şubat 2008

Sevgili okurlar. Ülkemizde güreş sporu spor dallarından ülkemizde ilk yapılan dalındandır. Kökü o kadar gerilere gider ki, güreş yiğitliğin, mertliğin, sağlamlığın timsali olarak görülmüş, Kırkpınar güreşlerinin yapılış tarihi çok eskilere dayandığını, hâlâ ilk geleneklerdeki gibi devam ettiğini hepimiz biliyoruz. Güreş sporundan sonra en fazla izleyici kitlesi olan dal futboldur. Futbol o kadar sevilmiş, o kadar takip edilen, kitleleri ardında koşturan bir dal olmuştur.
Bölgemize bakınca futbol ve güreşin tarihi eskilere dayanır. Eskiden panayır kültürü vardı. Şimdinin festivali gibi idi. Güreş, o panayırların olmazsa olmazlarındandı. Futbol, Taşovamızın ilçe olmasından sonra, ilçe, köy ve kasabalarımızda oynanmaya başlandı. İlçemiz futbol kulübünden sonra ilk spor kulübü altmış beşte Zuday'da kuruldu. Şöyle hafızamı yokluyorum da, Ali Dayı'nın sinemasının yanına kulüp kurup da tabelası asılınca, yaşlı insanların bile çocuklar gibi sevindiğine şahit olmuşumdur. Aynı zamanda bu kulüp, insanlarda imece ruhunu geliştiriyor idi. Kalabalık bir üyesi vardı. Diyelim bağ bellenecek veya düğün yapılacak, düğüne aşlık ve bulgur hazırlanacak, yüzlerce kişi imece olup, o gün birden fazla iş görürlerdi. Spor takımı kurulduğunda içlerinde otuzbeş-kırk yaşlarında insanlar top oynamaya başladı. Heyecan öyle ileri gitti ki, köy ikiye ayrıldı. Bir tarafı Akın, bir tarafı Güneşspor. Bazen heyecan sahada öyle kızışırdı ki, sanki maç yapanlar ayrı yerin takımları gibi olurdu. Köylü vatandaş stadın başında kendi mahallesinin takımını öyle alkışlar, öyle tezahüratlar olurdu ki, araya büyükler girerdi. Böyle iddialı maçta takımlar sahaya çıkmaya hazırlanıyor. Güneş mahallesinden hâlâ hayatta olan Halis abimize yer kalmaz onbirde. Mahalle yenilir, Halis abi o gece öküzleri koşar, sabaha kadar top sahasını sabanla sürer. Zuday'da hâlâ tatlı bir anı olarak söylenir.
Sevgili dostlar, bu insanlar yalnız sporcu değiller, akşama kadar orak biçilir veya harman sürülür, ikindi vakti olunca iş ne kadar çok veya mühim olursa olsun iş bırakılır, top sahasında buluşulurdu. Ayağındaki kara lastikleri sağlam olanlar en şanslı olandı. Çoğu sporcular yırtık kara lastikleri çarıklı iple sıkı sıkı sararlardı ki; ayaktan fırlamasın diye. Şu an düşünüyoruz, o zamanki futbol aşkı, heyecanı inanın bundan kat kat fazla idi. Bir maç anımızı anlatayım:
Zuday-Sonusa maçı yapılacak, hemen belirteyim, biz Sonusalıları çok severiz, onlar bizim canımız, ciğerimiz. Çünkü aynı toprağı eker, aynı havayı soluruz. Sonusa maçı milli maçtan daha önemli idi. O zaman laf aramızda Zuday'ı bir türlü yenemezler idi. Şaka bir yana çok ama çok tatlı bir heyecan olurdu. Oyuncular Sonusa maçını adeta almaya kendilerini mecbur hissederlerdi. Aylarca antreman yapılırdı. Takımın değişmez iki forveti vardı. Durmuş Cesur ve Şeref abi. Onlar takımda yok ise takım da yoktu. Günlerden Cuma idi, Cumartesi günü Sonusa maçı vardı. Yalnız bir sorun vardı, Durmuş'un babası Ali Dayı Durmuş'u maça göndermem der, ne kadar araya giren olsa da Ali Dayı Nuh der, peygamber demez. Nedeni ise, Ali Dayı'nın Yelliyatak

mevkiinde beş dönüm ekini vardır, cumartesi günü onu biçecek. Der ki; top karnımı doyurmuyor, beni ekinim var. Cuma günü spor kulübü ve halktan on kişi o gün Ali Dayı'nın ekinini biçerler. Cumartesi günü maç Sonusa'da idi. Zuday maçı 4-2 aldı. Köyde yalnız iki traktör vardı. Atını, eşeğini alan yola döküldü. Sporcular traktör römorkunda, halk arkada üç saat boyunca mahallelerde dolaşıldı. Akşam köylü spor kulübünde oyunculara yemek ziyafeti verildi. Pazar günü orağa gitmeyen Durmuş Cesur abiyi babası Ali Dayı girebi ile kovaladığı bugün ki gibi hafızamda.
İşte dostlar, spor aşkı böyle bir şey olsa gerek. Ellili yıllardan sonra doğan kuşakların gerçekte çok şanslı olduklarını biliyoruz. Dünyada ve ülkemizdeki sporda, teknolojide en büyük değişiklikler ellili yıllardan sonra olmuştur. Bazılarını misal verelim; evlerde yoğurtlar askıdan buzdolabına girdi. Piske ve gazlı lamba yerine elektrikle tanıştık. Karasabanın yerini traktörler aldı. Harman sürme ayrı bir zahmetti, patozlar sonra biçerdöverler devri başladı. İletişimdeki en büyük devrim radyolar ve Tv'lerle tanışıldı. Daktilonun alternatifi bilgisayarlar icat oldu. Bir yerle iletişim kurmak için iki gün beklenirdi. Önce dijital telefon, sonra ceple tanıştık. Siyah beyaz yerini renkliler aldı. Daha sayamayacağım yüzlerce değişimle tanıştık. Onun için ellili yıllar kuşağı şanslı, bu değişimlere şahit oldu diyoruz.
Sağlıklı ve mutlu kalınız.

Yorum Ekle

Durmuş Özer